

smemo svojega boljšega in starejšega blaga, ako ga tu in tam imamo, nikoli zamenjati s slabejim, novejšim; ne tedaj, da bi pisali: „naše prijatelje smo zgubili“ namesto svoje, — ne da bi kdaj zanemarjali „genitivum negationis“, — ne da bi kdaj pisali: „vsak človek v tej okolici mi je poznat (bekannt)“ namesto „znan“ itd. Ker (ne kjer) se radi bližamo svojim južnim bratom, posnemajmo jih v pisavi predloga *u* namesto našega dosti preobilnega *v*, ki ima le malo pravice; če pišemo uže, zakaj pišemo vbog? — če pišemo uzrok, zakaj ne pišemo unuk? — če pišemo ugasniti, zakaj ne tudi ustanoviti? itd. — in kadar pišemo po njih oblikah, ostanimo dosledni v tej pisavi; če že pišemo „u Ljubljani“, pišimo potem tudi „u naših krajih“ itd.; — varimo se, ker že svoje germanizme grajamo, da ne posnemamo germanizmov drugih. Bližanje horvaško-serbskemu narečju je lepa reč; tudi naj nam je sveta dolžnost; al kdor to pot nastopi, nastopi težko pot, ker mu je treba spred in zad oči imeti, da vsaki hip ne zaide v staro mu navadno pisavo in ne napravi neprijetnega ričeta. Ne, da bi kdo mislil, da vse te opombe veljajo našemu „Mlinarjevemu Janezu“; omenili smo le to in uno pri tej priliki, ker je ravno beseda tako nanesla. Knjižica „Mlinarjev Janez“ ni sicer brez slovniških pogrškov in ni brez germanizmov, — pa kdo bo v takem mičnem delu, v katerem od konca do kraja veje narodni duh, v katerem se bere toliko pravih domačih izrekov, in v katerem nas razveseljuje toliko lepih prilik in izverstnih pripodob, da človek mnogokrat v podobi živo pred seboj vidi, kar mu beseda pravi, — kdo bo — rečemo — pri toliki notranji vrednosti celega dela se spodlikoval nad takimi rečmi, v katerih nobeden ni brez madeža in kritikar spet kritikarja, govor protigovor najde. — Natis knjižice je ličen. Dobiva se, kakor smo zvedili, delce sedaj samo še pri gosp. pisatelju v Zagrebu.

Šmešnice.

* Nek pijanec za vročnico bolan leži in v eno mer toži, da ga neprenehoma huda žeja muči. Ko vidi pri postelji zdravitelje posvetovati in pričati se, s čim bi žejo pregnati mogli, naš bolnik jezno skrikne: „Gospodje, dajte mi raji vročnico pregnati, — žejo si znam sam ugasiti“.

* Nekemu novincu je korporal očital, da je njegova puška zmiraj rijava. „To nič ne dé — se novinec izgovarja — rudeče lisice najhujše grizejo“.

* Dva revna študenta, spijoča v eni postelji, slišita natihome okno odpirati in tata v spavnico lesti, ki je v tami okoli sebe tipal. „Mene je sram“ — šepa en študent svojemu tovaršu, da tat celó nič pri nama najdel ne bo. „Zadèri se nad njim!“ — je djali drugi — „morda nama straha še kaj spusti, kar je drugod ukradel“.

Dopisi.

Iz Siska 17. julija. Mir, ki je bil tako rekoč čez noč sklenjen, je tudi naše špekulante nekoliko osupnil, in menda je zavoljo tega žitna kupčija pri nas ta teden precej tiha. Le kakih 4000 vagánov koruze se je po 2 gold. 10 — do 2 gold. 20 kr. nov. dn. spečalo, čeravno je skor pri vsaki robi cena nekoliko odjenjala; pšenico derže po 4 gold. 50 do 4 gold. 80 kr., oves po 2 gold. 45 do 90 kr., soršico po 3 gold. 14 do 3 gold. 40 kr., tripolico po 3 gold. 35 do 3 gold. 75 kr., ječmen po 1 gold. 95 kr. novega dnarja. Ker so vode sila majhne, že za ladije je delj časa velika težava, in če bo taka suša še dalje terpela, tudi čolnov za ljudi ne bo voda več nesla.

Iz Tersta 20. julija. — Ljube „Novice“! Povedale ste nam v svojem zadnjem listu smešnico, da neki tergovec s suho robo je po prihodu iz Tersta pripovedoval svojim radovednim sosedom veliko posebnost, da je tisti „ver-

toglavi türn“, ki pri morji stoji in ki je poprej cele noči okol sebe berlel, nedavno na obé očesi popolnoma oslepel, da pa našemu tergovcu ni znano, kdo je kriv tega oslepljenja. — Ta reč je pa taka-le: Na sv. Florijana večer, če se ne motimo, je letos zadnjič svetila luč našega svetilnika, in to za tega voljo, da ne bi prijadrali sovražniki ponoči v naš zaliv in se še naverh norce iz nas delali, da smo „vertoglavca“ v pripomoč njih ošabnih namenov prižgali. Saj se tudi mi nadjamo, da v selu, kodar naš tergovec biva, luči gotovo zato ne prižgejo, da bi tatje ponoči ložej v njih hrame smukati mogli, ampak le v svojo korist. Kar pa zadeva besedo, da je oslepel naš „vertoglavi türn“ na obé očesi, je ta tolikoveč bosa, ker ima le eno samo oko, pa skorej večje ko so hišne duri našega tergovca. Tudi vertoglavca ni berlel ponoči, ampak je že več ko leto in dan prav lepo in kaj čisto svetlobo okolj sebe cedil. Zvečer 15. dan t. m. smo spet zagledali luč svetilnika, ki smo je pričakovali še bolj željno, kakor pa naši verli sosede Ljubljančani v meglenih zimskih časih prijaznega sija ljubega solnca. Bog daj, da bi nam dolgo in dolgo v miru svetila! Parobrodi švigajo pale urni ko ostrovidi sèm ter tjè in barke se zibljejo polahno kakor modri labudi proti luki. Na gradu so dali slovó žolto-černkljasti zastavi — gotovo ne k časti nemškemu Mihatu — in spet nas pozdravlja navadna domača s svojima dvema rudečima, v sredi pa z belim brunom. — Naj Vam še povem, da smo tudi osnovali tukaj bratovščino zoper kletvino in rotnje. Da bi le kaj opravila! Al če se bo v bratovščini več takih našlo, kakor smo slišali unidan dva se prepirati: ali je tudi to rotnje, če kdo pravi „Pri moji kokoši!“ bo bratovščini še — dohtarja treba in pa posebnega besednika! — Da imamo tukaj zmirom novic dovelj, je naš tergovec govoril resnično, pa je tudi res, da Terst brez teržtva je to, kar riba brez vode, tič brez peruti in pa naš tergovec brez suhe robe in brez konja. Z Bogom!

Iz velih Mun v Čičarii 16. julija. — Veseli smo pričakovali obilne žetve od malo polja in se veselili Božjega blagoslova, kar pride včeraj okoli poldné huda ura in taka strašna toča (grad), da že dalj časa ljudje ne pomnijo take; vse kar je dosegla, je čisto pomlatila; sadje, kterege se pač malo pri nas najde, razun kakošne slive, je več od polovice pokončala; zelja, malo poprej presajenega v zelnjake, ne bo skoro nič; z eno besedo: slabo leto nam žuga. — Kako daleč pa je ta nevihta segla, nam ni še znano. — Sliši se, da po Kastavščini sèm ter tjè pa tudi po drugih sosednih krajih krompir že zeló črn prihaja in gnjije; pri nas pa vendar od te uime še ni nič glasa. — Naši ljudje silno vrejo v Polo z vozmi in konji, kjer neprenehoma pri morji terdnjave in druge stavbe delajo za brambo pred Francozom; zaslužil si je res že marsikter kosček kruha, akoravno je ondi vse drago, in je kraj nevaren nalesti merzlico kakor si bodi. — Ni dolgo, kar je razsajala pri nas huda otročja bolezen: gerlo jih je začelo boleti, da niso mogli lahko požerati, in silen ogenj jih je terl; nekterim je tudi vrat celó otekel; malokteri je ostal. Kakošna bolezen je nek to? *)

Sajovec Jakob.

Iz Novega mesta 21. jul. Danes je na obešalnicah smert storil tisti grozoviti morivec Janez P****, od kterege je marsikteri naših bravcov čudno novico slišal, da je po doprnešenem umoru umorjenega prekrižal in nad njim molil. C. k. kresijna sodnija novomeška ga je zavolj javne posilnosti z nevarnim žuganjem in zavolj razbojnega umora v smert obsodila in najvišja sodnija je to osodbo poterdila. Naj povemo našim bravcom to prigodbo, kakor jo je sama c. k. novomeška sodnija v domačem jeziku razglasila: Janez P**** po domače M., 27 let star, neoženjen, lastnik vinograda, rojen v Derganjem selu, no-

*) Berž ko ne so bile ruske ali škarlatna vročica (Scharlachfieber), ktera je tudi v drugih krajih letos mnogo otrok zadavila. Vred.